

„Manau, kad tai jau net ne cirkas“, -

tarstelėjo Lietuvos žurnalistų sąjungos pirmininkas **Dainius Radzevičius**, išgirdęs apie naująją Druskininkų valdžios iniciatyvą už mokesčių mokėtojų pinigus leisti laikraščius mokyklose ir vaikų darželiuose. **2 psl.**

Tarybos narys R. Žūkas sustabdė įgaliojimus komisijoje **3 psl.**

Policijos vadas darbe rastas neblaivus

Druskininkų Policijos komisariato viršininkas gegužės 14 d. savo darbo kabinete aptiktas neblaivus **3 psl.**

Baltašiškės duobėse „pražydo“ tulpės **4 psl.**

Baltašiškės gyventojai, taip ir nesulaukę valdžios dėmesio jų išdarytai ir naktimis aklinoje tamsoje skendinčiai gatvei, nusprendė sekti kauniečių pavyzdžiu – kelio duobėse prisodino gėlių

„Noriu jaustis Druskininkuose kaip tikruose namuose“, -

Sako Irena Kaklienė, visiems žinoma grožio salono „Irena“ savininkė, aktyvi visuomenininkė, puiki savo profesijos meistrė, rūpestinga dviejų sūnų motina ir šiaip šauni moteris. Gegužės mėnesį minėdama apvalų savo jubiliejų, Irena prisipažįsta, jog kol kas dar nesijaučia save iki galo atradusi. „Mano gyvenimas – tai nesušoktas tango“, - kvatoja jaunatviška moteris.

8, 9 psl.

Irenos gyvenimo kredo: „Gyvenimas – tai iššūkis. Atstatykite jam krūtinę su džiaugsmu, kuris ir taps Jūsų jėgos šaltiniu. Ką Jūs darysite: sklandysite padangėse kaip erelis ar klypsite dirvonu kaip kalakutas? Rinktis Jums“.
(Bill Newman)

„Atgimimo“ mokyklos viltys

Gegužės 16-ąją „Atgimimo“ mokykloje vyko tradicinė geriausių mokinių pagerbimo šventė. **16 psl.**

„Dainavos“ soduose – šiukšlių derlius **3 psl.**

Politikui gimė sūnus

Savivaldybės tarybos narys, 31 metų Donatas Mizaras šią savaitę tapo tėvu. Politikui jo žmona Agnė gegužės 20-osios popietę pagimdė sūnų. Šeima pirmagimio susilaukė Lazdijų ligoninėje. „Viskas puiku, visi laimingi. Sūnus – sveikas ir stiprus, sveria 3 kilogramus ir

190 gramų, gerai ūgtelėjęs – 51 centimetru“, - svarbiausiu gy-

venimo įvykiu pasidalijo laimingas tėtis. Kartu su žmona į ligoninę atvažiavęs D.Mizaras stebėjo, kaip į pasaulį atėjo jų atžala. „Valgom, verkiam ir miegam“, - juokėsi politikas, paklaustas, kokie pirmųjų dienų, tapus tėvu, išpūdžiai. Vardo sūnui šeima kol kas neišrinko. „Gdytojai tiksliai nepasakė, kas bus. Šansai, kad gims sūnus, buvo 50 ant 50“, - pridūrė

jis. D.Mizaras teigė ketinantis pasinaudoti tėvystės atostogomis. „Reikia padėti žmonai“, - dalykiškai atsakė vyras.

Politiką su sūnaus gimimu jau pasveikino draugai, bendradarbiai. Kolegos, vietos politikai, turės progą D.Mizarui paspausti ranką kitą savaitę vyksiančiame savivaldybės tarybos posėdyje.

„Druskonio“ inf.

„Manau, kad tai jau net

ne cirkas“, -

tarstelėjo Lietuvos žurnalistų sąjungos pirmininkas **Dainius Radzevičius** (nuotr.), išgirdęs apie naująją Druskininkų valdžios iniciatyvą. Savivaldybės tarybos valia už mokesčių mokėtojų pinigus nuo šiol laikraščius galės leisti visos kurorto mokyklos ir vaikų darželiai. O kas po tuo slepiasi? Valdžios noras žūtbūt turėti savo kontroliuojamą leidinį, kuris, D.Radzevičiaus galva, teisinėje valstybėje niekuo nepagrįstas.

Pastaruoju metu druskininkiečiai aktyviai diskutuoja apie paskutiniame savivaldybės tarybos posėdyje priimtą sprendimą, kuriuo buvo keičiami vietinių švietimo įstaigų nuostatai – visoms, be išimties, mokykloms bei vaikų darželiams buvo įrašytos naujos veiklos kryptys – laikraščių, žurnalų ir periodinių leidinių leidyba, reklama ir pan. Šiomis veiklos kryptimis buvo papildyti nuostatai ir Švietimo centro, kuris jau ir taip laikraštį, skirtą bei dalijamą savivaldybės gyventojams, pradėjo leisti prieš pusantų metų. Tai dėl ko visas šis cirkas? – gimsta klausimas ne vieno miestelėno galvoje.

„Valdžios žmonės niekada nebūna nusiteikę pasiduoti. Ne to jie eina į valdžią, kad pasiduotų, - sako Lietuvos žurnalistų sąjungos pirmininkas Dainius Radzevičius. – Todėl manau, kad paskutiniai jų veiksmai – visai ne cirkas. Savivaldybei ar valstybei pavaldžių organizacijų įstatai ar nuostatai keičiami, papildant juos naujomis veiklomis, tiksliai tam, kad tas veiklas ir vykdyti, nes kitos prasmės juk nėra. Akivaizdu, kad Druskininkų valdžia nori, jog jai pavaldžios įstaigos leistų žiniasklaidos priemones, tas, manau, aišku. Bet kokią misiją jos planuoja vykdyti? Tai man kol kas yra didelis klausimas. Reikia žiūrėti, kuo jos užsiima kaip pagrindine veikla, nes tai turėtų būti ne leidyba. Iš principo žiū-

rint, keista, nes toms savivaldybės įmonėms arba įstaigoms, kaip, pavyzdžiui, mokykloms, turėti spausdintus savo laikraščius, skirtus, tarkim, ne vien jų vidiniam tarpusavio bendravimui, o visuomenei informuoti, mano galva, yra mažų mažiausiai perteklinis dalykas. Todėl kyla klausimas dėl efektyvaus lėšų panaudojimo. Ar pinigais vis dėlto joms reikia skirti pagrindinei veiklai, ar dar ir tokiai leidybinei, kuri toms įstaigoms yra visiškai šalutinė?“

D.Radzevičiaus teigimu, viešųjų įstaigų pagrindinė funkcija ir yra teikti viešąsias paslaugas – ar mokymo, ar gydymo, ar bibliotekų ir pan. Leidybinė veikla arba, tiksliau, visuomenės informavimas, nėra valstybės ar savivaldos institucijų funkcija. Lietuvoje visuomenės informavimas atiduotas privačiai žiniasklaidai, išskyrus vienintelę, atliekančią šios srities valstybinę misiją – t.y. visuomeninį transliuotoją LRT. Už šį valstybės ir savivaldos įstaigų barą atsako ir viešąjį interesą gina LRT. „Gerai ar blogai ji šitai daro, čia jau kita diskusija, - svarstė žurnalistų sąjungos pirmininkas. – Visa kita atlieka privati žiniasklaida. Todėl manau, kad į situaciją, susiklosčiusią Druskininkuose, galima pažiūrėti trim aspektais. Pirmiausia, mano asmenine nuomone, gali būti neefektyvus lėšų naudojimas tose įstaigose, leidžiant pinigais ne pagrindinei veiklai, o būtent šalutinei. Antras dalykas, ir la-

bai svarbus, - visiškai neaiškus savivaldybės (arba politikų, priėmusių tokį sprendimą) interesus bei noras turėti sau pavaldžią žiniasklaidos priemonę. Jei laikraštį leidžianti įstaiga yra pavaldi savivaldybei, tai, pabrėžiu, ir jos leidinys tiesiogiai ar netiesiogiai pavaldus tiems patiems šeiminkams. Toks noras, mano galva, teisinėje visuomenėje yra niekuo nepagrįstas. Ir trečias dalykas, kuris man atrodo labai akivaizdus, tai tokie įstatų pakeitimai, mano giliu įsitikinimu, su niekuo daugiau negali būti susiję, tik su kilusiu skandalu – kitaip nepavadinasi – kai išaiškėjo, jog Druskininkų savivaldybės iniciatyva jau ir iki tol realiai leidžiamas periodinis laikraštis. Manau, kad taip bandoma teisiškai legalizuoti ir įteisinti tai, kas jau daroma be pakankamo juridinio pagrindo“.

„Panašiai jau yra elgęsi liūdnai pagarsėję bankrutavę bankai „Snoras“ ir Ūkio, per savo satelitus turėję žiniasklaidos priemones. Nelinksmi pajaukaušiu, bet manau, kad užsiėmimas tokiom šalutinėm, o ne pagrindinėm veiklom tam tikra prasme juos pastūmėjo į moralinį bei finansinį bankrotą. Galim spėlioti, ar nenuitiks kas nors panašaus ir Druskininkų savivaldybėje?“ - svarstė D.Radzevičius.

Kalbėdamas apie tai, kad Druskininkų švietimo centras, net ir prieštaraujamas savo tuometiniams nuostatams, jau pusantų metų leidžia periodinį laikraštį, netgi spausdinda-

mas ten komercinę reklamą, žurnalistų sąjungos pirmininkas pabrėžė savo poziciją, jog lėšos buvo naudojamos nepagrįstai ir neteisėtai, įskaitant ir šias funkcijas atlikinėjusius darbuotojus. „Mano galva, tai galėtų patikrinti Valstybės kontrolė, Seimo kontrolieriai ar net Finansinių nusikaltimų tyrimo tarnyba, - kalbėjo D.Radzevičius. – Nes, be moralinio aspekto, tai yra ir viešųjų pinigų, viešųjų resursų naudojimas. Vien tai, kad tų įstaigų darbuotojai turi vienokia ar kitokia forma dirbti, leisdami tokius leidinius, jau, mano galva, ateityje gali atsiliiepti ir nepagrįstai didinamiems šių įstaigų paslaugų tarifams. Nes visos tos išlaidos, be abejonės, bus įkalkuliuotos į paslaugų kainas. Ar tokia šalutine veikla užsiimtų būtų ūkio bendrovė, ar vandens parkas, ar darželis, ar mokykla, leidybinės lėšos – etatinių darbuotojų išlaikymui, priedu mokėjimui, popieriui, platiniui – viskas paimama iš mokesčių mokėtojų pinigų“.

„Toks daugumos savivaldybės tarybos narių balsais priimtas sprendimas signalizuoja, kad didelė dalis vietinių Druskininkų politikų turi akivaizdžių problemų dėl kompetencijos, kvalifikacijos ir netgi, drįsčiau įtarti, dėl moralės“, - tęsė žurnalistų sąjungos pirmininkas. Jo įsitikinimu, Švietimo centras turi mokyti žmones, o ne užsiimti žiniasklaidai priskirtomis funkcijomis.

„Druskonio“ inf.

Mūsų sodybos – vienos brangiausių

Išibėgėjus pavasariui, susidomėjimas pirkti sodybas Lietuvoje išauga. Kaip skelbia nekilnojamojo turto skelbimų portalas Domoplius.lt, brangiausiai šiuo metu parduodamos sodybos kurortuose – Palangoje ir Šventojose. Ten jų vidutinė kaina siekia 343 tūkst. Lt. Už vieną sodybą pajū-

ryje galima įsigyti 17 sodybų Pakruojo rajone arba dvi Vilniaus rajone. Balandžio mėnesį atlikus Lietuvoje parduodamų sodybų analizę apskaičiuota, kad po Palangos ir Šventosios, brangiausiai sodybos parduodamos Druskininkų (vidutinė kaina – 269 tūkst. Lt), Birštono (237 tūkst. Lt),

taip pat Trakų (216 tūkst. Lt) savivaldybių teritorijose.

Šiuo metu brangiausiai parduodama sodyba yra Kretingos rajone Kartenoje, 20 km nuo Palangos. Jos kaina 5,2 mln. Vidutinė parduodamos sodybos kaina Lietuvoje siekia 140 tūkst. Lt. Tai yra apie 10 proc. brangiau negu pernai, kai vidutinė kaina buvo 130 tūkst. Lt.

„Druskonio“ inf.

DRUSKININKIEČIŲ MENUO

BALANDIS

■ **Mūsų bendruomenė sustiprėjo 10 susituokusių porų.** Vyriausioji ištėkėjusioji turėjo 52 metus, vyriausias vedęs – 60 metų. Jauniausioji nuotaka buvo 18-os metų, jauniausias jaunikis turėjo 24-erius metus. 1-ąjį kartą susituokė 7 moterys ir 8 vyrai, 2-ąjį kartą – 3 moterys ir 2 vyrai.

■ **Išsituokė 5 poros.** Vyriausias išsiskyręs buvo 50-ies metų, vyriausioji – 49-erių metų. Jauniausioji išsiskyrusi buvo 24-erių metų, jauniausias – 28-erių metų. 2 išsituokusiųjų poros augino po 1 nepilnametį vaiką. Ilgiausiai santuoka tęsėsi 26-erius metus, trumpiausiai – 3-ejus metus.

■ **Bendruomenė praturtėjo 15 naujagimių – 3 mergaitėmis ir 12 berniukų.** Vaikams suteikti tokie vardai: Ieva, Eglė, Luka, 2 Arnai, Danielius, Domantas, Emilijus, Henry Stanislovas, Jonas Stephan, Radvilas, Robertas, Rokas, Tauras, Valentin.

7-ios šeimos susilaukė 1-ojo vaiko, 6-ios šeimos – 2-ojo, 2 šeimos susilaukė 3-ojo vaiko. Jauniausia motina pagimdė 22-iejų metų, jauniausias tėvas turėjo 25-erius metus, vyriausia motina – 40-ies metų, vyriausias tėvas – 46-erių metų.

■ **Mirė 31 žmogus:** 16 moterų ir 15 vyrų. Amžinybėn išėjo Druskininkų miesto 23 gyventojai (9 vyrai ir 14 moterys); Viečių seniūnijoje - 2 vyrai; Leipalingio seniūnijos 4 gyventojai (po 2 vyrus ir moteris), 2 asmenys, gyvenę kitoje savivaldybėje. Jauniausias velionis turėjo 29-erius metus, jauniausioji išėjusioji – 54-erius metus. Vyriausiajam mirusiam buvo 96-eri metai, vyriausiajai – 101-eri.

■ **Amžinybėn išėjo Druskininkų miesto gyventojai:** 73-ėjų metų Marijona Aldona Bakanauskienė, gyv. Liškiavos g., mirusi balandžio 17 d.; 82-ėjų Marijona Barysienė, gyv. Šiltnamių g., mirusi balandžio 9 d.; 90-ies metų Juozas Jančiauskas, gyv. Smiltynų g., miręs balandžio 4 d.; 70-ies metų Tamara Jezerskienė, mirusi balandžio 20 d.; 80-ies metų Teklia Juškevič, gyv. M.K.Čiurlionio g., mirusi balandžio 8 d.; 66-erių Kęstutis Karsokas, gyv. M.K.Čiurlionio g., miręs balandžio 30 d.; 83-ėjų Vytautas Lapelė, gyv. Vytauto g., miręs balandžio 13 d.; 95-erių Valentina Kurilova, gyv. M.K.Čiurlionio g., mirusi balandžio 12 d.; 85-erių Jonas Marcinonis, gyv. Šiltnamių g., miręs balandžio 5 d.; 77-erių Antanas Matulevičius, gyv. Gardino g., miręs balandžio 22 d.; 90-ies Zosė Miliauskienė, gyv. Veisiejų g., mirusi balandžio 17 d.; 80-ies Regina Puodžiūnienė, gyv. Laukų g., mirusi balandžio 17 d.; 74-erių Marija Teresa Salienė, gyv. Veisiejų g., mirusi balandžio 6 d.; 29-erių Remigijus Stočkūnas, miręs balandžio 17 d.; 74-erių Gediminas Subačius, gyv. Veisiejų g., miręs balandžio 18 d.; 54-erių Ana Suraučienė, gyv. Ateities g., mirusi balandžio 5 d.; 66-erių Birutė Šerkšnienė, gyv. Žaliojoje g., mirusi balandžio 8 d.; 75-erių Antanas Šumskas, gyv. M.K.Čiurlionio g., miręs balandžio 25 d.; 67-erių Marija Tchužnickaitė, gyv. Gardino g., mirusi balandžio 27 d.; 67-erių Albina Tumosaitė, gyv. Vytauto g., mirusi balandžio 9 d.; 85-erių Ona Vechauskienė, gyv. Veisiejų g., mirusi balandžio 5 d.; 83-ėjų Danielius Silvestras Vilkelis, gyv. Ateities g., miręs balandžio 8 d.; 67-erių Verutė Žogelienė, gyv. Liškiavos g., mirusi balandžio 23 d.; **Druskininkų seniūnijų gyventojai:** 80-ies metų Janina Benošienė, gyv. Leipalingyje, Naujojoje g., mirusi balandžio 31 d.; 101-erių Monika Lazickienė, gyv. Gailiūnuose, mirusi balandžio 12 d.; 96-erių Jonas Marcinonis, gyv. Viečių k., miręs balandžio 5 d.; 77-erių Petras Zigmantas Markelionis, gyv. Stračiūnų k., miręs balandžio 21 d.; 83-ėjų Juozas Mocka, gyv. Viečių k., miręs balandžio 25 d.; 54-erių Antanas Valentukonis, gyv. Leipalingyje, Parko g., miręs balandžio 17 d.; **kitų savivaldybių gyventojai:** 87-erių metų Petras Balevičius, gyv. Margionių k., Varėnos raj., miręs balandžio 28 d.; 82-ėjų Vytautas Karlonas, gyv. Jonionių k., Varėnos raj., miręs balandžio 5 d.

„Druskonio“ inf.

Tarybos narys sustabdė įgaliojimus komisijoje

Problemų dėl kontrabanda iš Baltarusijos vežtų cigarečių turintis Druskininkų savivaldybės tarybos narys Rimantas Žūkas pranešė stabdantis savo įgaliojimus savivaldybės etikos komisijoje.

Gegužės 20-ąją į posėdį susirinkusi savivaldybės etikos komisija patenkino savo pirminio, savivaldybės tarybos nario Rimanto Žūko pareiškimą, kuriame jis teigia stabdantis savo, kaip šios komisijos pirminio, įgaliojimus. Savivaldybės etikos komisija kaip tik ir prižiūri, kaip savivaldybės tarybos nariai laikosi Valstybės politikų elgesio kodekso bei kitų teisės aktų, reglamentuojančių savivaldybės tarybos narių veiklą ir elgesį, reikalavimų.

„Atsižvelgdamas į žiniasklaidos priemonėse paskleistą informaciją dėl man surašyto administracinio teisės pažeidimo protokolo ir bylos perdavimo nagrinėti teismui, ir siekdamas, kad mano dalyvavimas etikos komisijos darbe nebūtų laikomas neetišku, sustabduoju savo, kaip etikos komisijos pirminio įgaliojimus, kol administracinio teisės pažeidimo byla bus išnagrinėta teisme“, - savo rašte teigia R. Žūkas. Jo prašymą kolegosa patenkino be diskusijų.

Savivaldybės tarybos nari R. Žūką nemalonumai užgriuvo dėl kontrabanda iš Baltarusijos vežtų cigarečių. Balandžio 28-osios ryte Raigardo pasienio poste R. Žūką patikrinę sostinės muitininkai pas jį rado vienuolika blokų kontrabanda vežtų cigarečių. Vyras cigaretes vežė slėpdamas ant savo kūno. Sulaukytų cigarečių „NZ Gold Super Slim“ vertė siekia 800 litų. Už kontrabandos gabenimą per valstybės sieną gresia administracinė bauda nuo 5 iki 10 tūkst. litų.

R. Žūkas tikina, kad cigaretės – ne jo, o automobilį vairavusio jo draugo, kurias pastarasis vežė savo žmonai. Politikas aiškina, kad, norėdamas padėti draugui, iš kurio būtų konfiskuotas automobilis, priklausantis SEB banko lizingui, jis atsakomybę dėl kontrabandinių cigarečių prisiėmė sau. Administracinio teisės pažeidimo byla paskirta nagrinėti Druskininkų teismo teisėjai Ninai Butnorienei. Gegužės 20-ąją planuotas posėdis įvyko, tačiau bylos nagrinėjimas buvo atidėtas birželio 15 dienai, kadangi į posėdį negalėjo atvykti R. Žūko advokatas. Druskininkų politiką gina advokatas Pranas Makauskas.

„Druskonio“ inf.

Policijos vadas darbe rastas neblaivus

Policijos departamento Alytaus apskrities vyriausiojo policijos komisariato Vidaus tyrimų grupės ir Imuniteto valdybos pareigūnai, atlikdami netikėtą patikrinimą Druskininkuose, Druskininkų policijos komisariato viršininko pareigas einantį Gintautą Grabliauską darbe rado neblaivų. Dar vienas to paties komisariato Kriminalinės policijos skyriaus vyr. tyrėjas Alius Valuckas tą pačią dieną Druskininkuose sulaikytas neblaivus už tarnybinio automobilio vairo. Dėl tarnybinio nusižengimo pradėtas tyrimas atliekamas Alytaus VPK.

Policijos departamentas praėjusį ketvirtadienį, gegužės 16 d., informaciją apie darbe neblaivius sulaikytus Druskininkų kurorto policijos pareigūnus mėtė tarsi karštą bulvę. Informacijos ieškantys žurnalistai buvo siuntinėjami iš vieno pareigūno pas kitą – nuo atostogaujantį generalinio komisario Sauliaus Skvernelio, depar-

Gintaras Grabliauskas

tamento Komunikacijos skyriaus specialistės Linos Nemeikaitės, seminaran išvykusio Alytaus apskrities vyriausiojo policijos komisariato viršininko Česlovo Mulmos, iki pastarojo pavaduotojo, buvusio Druskininkų policijos komisariato viršininko Alvydo Jurgelevičiaus, kol galų gale Alytaus policijos komisariato atstovė spaudai Simona Ludavičiūtė patvirtino gėdingą faktą.

Kaip aiškėja, policijos imuniteto pareigūnai į Druskininkus netikėtam patikrinimui buvo atvykę

antradienį, gegužės 14 d., pirmoje dienos pusėje. Tačiau informacija apie darbe girtus rastus policininkus, kurių vienas – pats teritorinio komisariato viršininkas, viešumos nepasiekė.

G. Grabliauskas, turimomis žiniomis, buvo rastas darbo vietoje, savo kabinete Druskininkų policijos komisariato patalpose. Komisaras atsisakė pasitikrinti blaivumą vietoje, tad Imuniteto valdybos pareigūnų buvo nugabentas į vietos ligoninę. Čia Druskininkų policijos vadui konstatuotas lengvas girtumo laipsnis.

Nors faktas buvo kaip blynas, Alytaus AVPK vadovybė nesiėmė nušalinti komisaro nuo pareigų nei tą dieną, nei vėliau.

„Jokių problemų su teisėsauga neturiu. Gal čia kokio klaida? Aš darbe. Ir dabar sėdžiu kabinate. Niekur nebuvau girtas“, - ketvirtadienį, gegužės 16 d., sakė telefonu kalbintas pats G. Grabliauskas.

„G. Grabliauskas nuo pareigų buvo nušalintas tik tai dienai (gegužės 14 d.). O dabar jis dirba, kol nebaigtas tarnybinio nusižengimo tyrimas“, - patvirtino S. Ludavičiūtė.

Kiek liūdniau pasivažinėjimas darbo metu tarnybinio automobilio neblaiviam baigėsi Druskininkų policijos kriminalistui A. Valuckui. 0,87 promilės į alkoholio matuoklį įpūtęs prie tarnybinio automobilio vairo su kvapeliu sėdęs vyras nušalintas nuo pareigų kol baigsis tarnybinis patikrinimas. Vyrui gresia atsakomybė ir už kelių eismo taisyklių pažeidimą.

„Kaip vertinu? Neigiamai. Labai gėdingas dalykas, visai sistemai gėdingas“, - taip ketvirtadienį sakė ilgą laiką G. Grabliausko viršininku Druskininkų policijoje dirbęs, o neseniai į Alytaus AVPK viršininko pavaduotojo kėdę persėdęs Alvydas Jurgelevičius.

15 min.lt, „Druskonio“ inf.

„Dainavos“ soduose – šiukšlių derlius

SOS signalas į „Druskonio“ redakciją praėjusią savaitę atskriejo iš „Dainavos“ sodų bendrijos, esančios šalia „Eglės“ sanatorijos. Šiukšlėse skęstantys sodininkai kaltina niekaip neatvažiuojančius komunalininkus, o pastarieji – sodininkus, kad šie nesilaiko tvarkos, nerūšiuoja šiukšlių ir teršia mišką.

Į šią istoriją įsitraukus „Druskoniui“, sodininkų ir komunalininkų ginčas baigėsi taika: pamiškę užtvindžiusios šiukšlės išvežtos, komunalininkai pažadėjo pirmadienį atvežti daugiau buitinių konteinerių, o sodininkai išpareigojo griežtai laikytis tvarkos: pilti atliekas tik ten, kur priklauso.

„Gelbėkite nuo šiukšlių, kurių neišveža komunalininkai iš stambiagabaričių atliekų aikštelės, - praėjusią savaitę kvietė žurnalistus atvažiuoti „Dainavos“ sodininkai, gyvenantys šalia miško. - Paskutinį kartą čia matėm šiukšliavežius rudenį. Šiomet komunalininkams skambinom ne viena kartą – prašėm atvažiuoti, nes vaizdas miške jau primena sąvartyną. Atšilus orams, pasklinda smarvė, laksto žiurkės“.

„Dainavos“ sodų bendrijoje, prie įvažiavimo nuo Neravų gatvės pusės, stovi keturi didžiuliai buitiniai konteineriai, į kuriuos sodininkai privalo pilti maisto likučius ir kitas buitines atliekas. Bėda ta, kad šie sodai – pakankamai dideli, o žmonės įpratę, kad šiukšlių konteineriai namuose turi stovėti kone po langais. Taigi toliau, prie miško, gyvenantys sodininkai savo šiukšles neša į pamiškeje esančią stambiagabaričių atliekų aikštelę, šalia kurios stovi

vienas buitinių šiukšlių konteineris. Kai jis prisipildo, šiukšlės nukloja viską aplink.

Kai atliekų kiekis pasiekė kritinę masę, neapsikentę sodininkai kreipėsi į žurnalistus. „Nesuprantam: vieni sodininkai turi mažus konteineriukus, iš jų komunalininkai tvarkingai išveža šiukšles, o čia – padarytas sąvartynas, ir niekam nerūpi“, - stebisi „Dainavos“ sodininkai.

Skambutis UAB „Druskininkų komunalinis ūkis“ direktoriui Rytautui Jakuliui: **Sveiki, direktoriau, kodėl „Dainavos“ sodininkai nuo rudens nemato komunalininkų mašinų prie miške įrengtos stambiagabaričių atliekų aikštelės? Žmonės sako baigiantys paskęsti šiukšlėse.**

- Tegul žmonės nemeluoja, kad nuo rudens mašina nebuvo atvažiavus ir nevežė šiukšlių. Važiuojam kiekvieną dieną, bet sodininkai tiek prikrauna, kad fiziškai nespėjam visko sutvarkyti.

- Na jau per vieną dieną, kiek matėm, tiek tikrai nepriveš.

- Bet jūs žinokit, kad atveža savo šiukšles ne vienas sodininkas, o šimtai. Ir sumeta bet kaip, bet ką. Atvažiavo, savo karutį išvertė ir žinokitės. Tegul sodininkai neverčia visų savo šakų, tada nebus ir bardako. Mes fiziškai nespėjam

išvežti tiek, kiek jie visko suneša.

- Sodininkai sako, kad ten ir žiurkės laksto. Baisu.

- Tokia sodininkų kultūra. **- Tai kam ta stambiagabaričių atliekų aikštelė skirta, jei sakot, kad patys sodininkai kalti dėl tokio sąvartyno?**

- Stambiagabaritėms atliekoms - lovoms, baldams, bet ne šakoms, krūmams, kelmams ir t.t. O buitines atliekas, maisto likučius žmonės turi mesti į buitinius konteinerius sodų pradžioje, kurie yra pastatyti įvažiuojant nuo Neravų pusės, o visas žaliąsias atliekas – žoles, lapus, šakas, krūmus, kelmus ir t.t. sodininkai privalo kompostuoti pas save arba vežti į Gardino gatvėje esančią ARAC-o aikštelę.

Paskambinus po kelių dienų, UAB „Druskininkų komunalinis ūkis“ direktorius patvirtino, kad šiukšlės iš miške esančios stambiagabaričių atliekų aikštelės išvežtos, o šalia jos bus papildomai pastatyti dar trys buitinių atliekų konteineriai.

- Nuo pirmadienio šioje vietoje bus pastatyti dar trys konteineriai, kad žmonės į stambiagabaričių atliekų aikštelę neneštų savo buitinių atliekų. Taigi jau dvejose sodininkų bendrijos vietose bus po keturis buitinius konteinerius. Kalbėjome su bendrijos pirminin-

ku, kuris paprašė visų žmonių vardu padidinti konteinerių skaičių. Maisto, buitinių atliekų turi būti metamos į buitinius konteinerius, o ne ten, kur papuola.

- Kodėl sodų bendrijoje vieni sodininkai turi individualias šiukšlines, o kiti – ne?

- Mažus buitinių atliekų konteinerius gauna pagal pageidavimą tie žmonės, kurie turi susitvarkę sodą kaip namų valdą. Sodininkams, kurie nesutvarkę namų valdos, negalime jų išduoti. Visi gali kreiptis, pristatysim be problemų, bet sodininkai turi susitvarkyti dokumentus.

- Žmonėms nesuprantama, kai atvažiuoja šiukšliavežė, susipila konteinerio turinį ir nuvažiuoja, nors šalia guli dar kalnas įvairiausių atliekų – šakų ir t.t. Gal komunalininkams ant konteinerių vertėtų aiškiai ir konkrečiai surašyti, ką galima ir ko negalima pilti, kur kreiptis, norint atsikratyti šakomis ar sena lova?

- Man keičiausia, kad patys žmonės priverčia to, ko neturėtų ten priverstio paskui patys kviečiasi žurnalistus ir sako, kad kažkas kažko netvarko, nors patys jie tą bardaką ir padaro. Tas šakas, lapus sodų bendrijoje mūsų vyrai tvarkė ne kartą ir gražiai prašė – nevežkit, nepilkit to, ko negalima pilti, bet sodininkai apsisuko ir vėl savo daro. Nuo pačių žmonių priklausau, kaip jie gyvena. Sodininkams aktualus šakų, kurias reikia vežti į Gardino gatvės aikštelę, klausimas. Jei sodininkas neturi transporto, negali ten nugabenti, tegul laikinai sudeda tas šakas savo sklype ir mums paskambina. Atsiųsime specialiai mašiną ir surinksim tas šakas pagal sodininkų nurodytus adresus. Bet negalima šakų boginti ir mesti bet kur, prie buitinių konteinerių. Gerbkime vieni kitų darbą, laikykimės tvarkos.

„Druskonio“ inf.

Baltašiškės duobėse pražydo tulpės

Baltašiškės gyventojai, taip ir nesulaukę valdžios dėmesio jų išdarai ir naktimis aklinoje tamsoje skendinčiai gatvei, nusprendė sekti kauniečių pavyzdžiu – kelio duobėse prisodino gėlių.

Gatvė kaip subombarduota

Kauniečiai, norėdami priversti laikinosios sostinės valdžią atkreipti dėmesį į tragiką miesto gatvių būklę, dar kovo pradžioje išdaužytų gatvių duobes įtupdė tulpes. Baltaiškiečiai, vis dar tikėdami, kad kurorto valdžia turi bent kiek sąžinės, nusprendė palaukti iki vasaros – gal geltonojo rūmo ponai, kaukšintys į darbą ką tik nuklotu brangiu granitiniu grindiniu, teiksis prisiminti, kaip baisiai gyvena žmonės kitapus Nemuno, ir atsiųs pagaliau techniką sutvarkyti sunkiasvorio transporto išdaužytą Baltaiškęs gatvę. Juk čia gyvenantys žmonės ne patys susigadino savo kelią – Baltaiškęs gatvė buvo sudaryta trejus metus, nuo 2008-ųjų, statant naująjį tiltą per Nemuną. Prieš pusantų metų vietos valdžia tiltą skambiai atidarė, o suremontuoti išniokotą Baltaiškęs gatvę – pamiršo.

Baltašiškęs gatvę važiuojantys žmonės praėjusio ketvirtadienio pavakare išvydo neįprastą vaizdą – maždaug 10 centimetrų gylio duobėse raudonavo tulpės. Tai buvo ironiškas spyris Druskininkų valdžiai, mėtančiai biudžeto pinigų savo rūmų gėrbiui, klojančiai prabangias granito plyteles mero R.Malinausko mašinai, turbūt vienintelei galinčiai stovėti prie išpuošto savivaldybės pastato (na, dar aukštesiems svečiams iš Vilniaus), ir pamirštančiai, kaip iš tikrųjų atrodo Druskininkų priemiesčiai. „Klausėme darbininkų, prie savivaldybės dėlėjusių tas brangias marmuro plytas – tai ir mums gal kelias duokit, duobes užkamšysim, - liūdnei juokavo baltaiškiečiai, taip ir nesulaukę žadėto valdžios dėmesio. – Gyvenam tikrai kaip Baltarusijoje: valdžios rū-

Baltašiškęs gatvės duobėse „pražydo“ tulpės

mai skendi trinkelėmis nuklotoje prabangoje, liejasi dirbtiniai fontanai, o už kilometro – pokario laikų menanti aplinka: „subombarduotos“ gatvės, jokio apšvietimo, jokio šaligatvio...“.

Apipylė propaganda

Vasario pradžioje „Druskonis“ išspausdino baltaiškiečių nuoskaudas dėl naujojo tilto labui sudarkyto jų kelio. Žmonės, pavargę kentėti ir prašyti geresnių gyvenimo sąlygų lyg išmaldos, piktinosi cinišku kurorto valdžios požiūriu į jų problemas. „Mūsų gatvę suniokojo tiltą stačius sunkiasvorės mašinos. Kentėjom trejus metus, dieną naktį kratydami nuo jų keliamo triukšmo. Tikėjom – pabaigs darbus, atstatys gatvę, padarys šaligatvį, įrengs gatvės apšvietimą. Juk priklausome Druskininkams, o ne baudžios laikų kaimui! Kur tau – tiltą valdžia pastatė, juostas iškilmingai perkirpo, o mus – pamiršo. Dar ir pasityčiojo vėliau – kiek čia jūsų gyvena, va, kai prisistatys namų daugiau, tada gal...“, - žodžių į vatą nevyniojo Baltaiškęs gatvės gyventojai.

Valdžia, perskaičiusi žmonių nuoskaudas, sureagavo savaip. R.Malinauskas pasisakė jam būdingu stiliumi - investicijos pirmiausiai daromos tam, kad pritraukti poilsiautojus, o „užlopyti

gatvių ir naujo asfalto niekas čia nevažiuotų ne tik iš Kroatijos, Kinijos, Lenkijos ar Baltarusijos, bet net ir iš artimiausio Lietuvos kaimelio“. O naujosios savivaldybės administracijos direktorės Vilmos Jurgelevičienės, pernai žmonėms atrėžusios, kad miesto biudžetui tokios išlaidos – per didelė prabanga, tonas sušvelnėjo. Tačiau direktorės siūstas antrasis atsakymas baltaiškiečiams – laiškas su skambios pompastikos frazėmis „kaip mes visi, susiėmę už rankų, pastatysim modernią savivaldybę ir bendromis pastangomis sukursim šviesų rytojū“, gyventojų vis tiek nenuramino.

„Mes iš valdžios sulaukėm tik gražių laiškų. Postringauja, kaip jie „rūpinasi“ visais, ir mūsų nepamiršo. Bet kas mums iš tos jų propagandos? Ar mes tuščiomis jų kalbomis duobes užsidengsim, kelių naktimis pasišviesim?“ - stebisi Baltaiškęs gatvės gyventojai, paklausti, ar valdžia kaip nors sureagavo į jų reikalavimą turėti elementarias gyvenimo sąlygas – saugią, tvarkingą gatvę, kuria tamsiu paros metu nebijotų eiti paaugliai, o lyjant žmonės negrižtų namo lyg iš purvaspirdžio rungtynių.

Raštas nepaguodė

V.Jurgelevičienė, vasario 18-osios rašte baltaiškiečius apipyly-

si aptakiomis savigyros frazėmis, kaip „savivaldybės vadovams visi gyventojai yra vienodai svarbūs“ ir „pagal galimybes padedama visiems savivaldybės gyventojams, neatsižvelgiant į tai, ar jie gyvena viename ar kitame miesto gyvenamajame kvartale, centre ar kaime“, informavo, kad artimiausiu metu naujos asfalto dangos Baltaiškęs gatvė neturės. Savivaldybė dabar esą rengia vandentiekio ir kanalizacijos tinklų projektą, kurio darbų vertė daugiau kaip 3 mln.litų, todėl investuoti į baltaiškiečių gerbūvį kol kas nesirošama. „Savivaldybei įvertinus realią finansinę situaciją, Baltaiškęs gatvės renovavimą, įrengiant naują asfalto dangą, šaligatvius, apšvietimą ir kitą gatvės infrastruktūrą, teks nukelti į vėlesnius metus“, - žmonėms atsakė V.Jurgelevičienė.

Gal valdžia teiksis gatvėje žiojėjančias duobes bent jau laikinai užlopyti? Juolab ir V.Jurgelevičienė pati dar vasarį rašė, kad planuoja jas netrukus užtaisyti bei sutvarkyti kelkraščius. Laiko valdžia dar turi – lyg ir žadėjo tai padaryti iki birželio pabaigos. „Aną savaitę jau buvo atvažiavę darbininkai – sulopė kelias gatvės skyles iki autobusų stotelės, toje atkarpoje, kur važiuoja miesto autobusas, apsisuko ir nuvažiavo. O visos duobės, visas gatvės puskilometris iki naujojo tilto taip ir liko kaip subombarduotas“, - skundžiasi vieškeliu tapusios Baltaiškęs gatvės gyventojai.

Juokiasi baltaiškiečiai, skaitydami savivaldybės administracijos propagandines kalbas. „Mūsų tikslas – nuo centro iki pakraščiu gražūs Druskininkai, moderni Druskininkų savivaldybė, kurioje gera gyventi visiems gyventojams. Tai įmanoma tik visų mūsų bendrų pastangų ir geranoriškumo dėka, - štai taip atsakinėja V.Jurgelevičienė į konkretų gyventojų skundą dėl išdaužytos jų gatvės. Žmonės tik

skėsčioja rankomis, skaitydami postringavimus, kad „savivaldybės vadovai ir specialistai visada pasiruošę padėti visais jums rūpimais klausimais“. „Tai kur tie valdžios darbai, ta jų pagalba?“, - piktinasi Baltaiškęs bendruomenė, pavargusi nuo dulkių, purvo ir neišsipildančių valdžios pažadų.

Neapsikentę prisodino tulpių

Baltašiškęs gatvės duobes išpuošę tulpėmis, gyventojai juokauja rašysiantys naujo Druskininkų parko projektą ir prašysiantys savivaldybės pinigų gėlių daigams. „Prie R.Malinausko namų žydi narcizų pievos, o mes kursim tulpių gatvę! Duobių turime į valias, galėsime tulpių parką kaip Burbiškėse atidaryti. Važiuos žmonės pažiūrėti, juoksis, fotografuos – gal tada mūsų valdžia kaip nors sureaguos, kad visi žmonės, ne tik mūsų išlaikomi politikieriai, nori gyventi gražiai ir patogiai? - juokauja baltaiškiečiai. – Dar svarstome, kurį variantą rinktis, mat kai kurie iš mūsų pasiūvė duobėse pasodinti bulvių – gal žemė iš tiesų apsimoka panaudoti racionaliau? Jei jau biudžetas šįmet toks kiauras, tai valdžia taupyti privalo pirmoji. Kam mėtyti pinigus brangiems narcizų svogūnėliams? Aplink R.Malinausko namus žaliuojačias pievas savivaldybė galėtų apšodinti rapšais. Tie irgi skaisčiai geltoni. O nauda dviguba – ir pigesni daigai, ir aliejaus žmonėms prisuktų“.

Baltaškiečiai svarsto, ar prie milžiniškų duobių, kaip padarė kauniečiai, nevertėtų pastatyti užrašų „Gėda!“ ir kitokių plakatų, skelbiančių, jog tūkstančiai litų skiriamieji centrui, kur naujos trinkelės keičiamos naujomis, o už kelių šimtų metrų atsiveria balanų gdynės laikų vaizdai. „Vakar vienas lenkas klaidžiojo po mūsų gatvę išsigandusiom akim. Sako, kur aš čia patekau? Kaip man nueiti į Druskininkus? - juokdamiesi pasakoja baltaiškiečiai. – Pšeprašam pana, sakom jam, esate tame pačiame mieste. O ką – iš tiesų taip baisiai atrodom? Atsiveskit daugiau pas mus savo tautiečių, parodysim ir antrąją klestinčių Druskininkų pušę“.

„Druskonio“ inf.

“Nakties muziejus” prie memorialo

Gegužės 17-ąją prie „Mergelių akių“ esančio memorialo žuvusiems už Lietuvos laisvę vyko Druskininkų tremties ir rezistencijos muziejaus renginys „Nakties muziejus“, skirtas Partizanų pagerbimo bei kariuomenės ir visuomenės vienybės dienai paminėti.

Lietuvos šaulių sąjungos Druskininkų 3-iosios šaulių kuopos jaunieji šauliai, atžygiavę Druskininkų gatvėmis paradinėmis unifor-

momis, stovėjo memorialo garbės sargyboje. Ansambliui „Kūkalė“ iš Merkinės pradėjus dainuoti lietuvių liaudies dainą „Oi neverk, motušė“, prie atminimo lentelių su žuvusių partizanų vardais jaunieji šauliai, Krašto apsaugos savanorių pajėgų (KASP) 109 kuopos savanoriai, moksleiviai, meno kolektyvų nariai padėjo gėlių ir uždegė atminimo žvakutes. Vėliau ant Mergelių akių ežeriuko, kur palaidoti partizanai, lieptelio Druskininkų kuopos jaunieji šauliai uždegė 51 žvakutę. KASP Dainavos apygardos 1-osios rinktinės 109 kuopos savanoriai pakvietė visus į ginklų ir ekipuotės parodą bei vaišino

tikra kareiviška koše. Šioje šventėje taipogi dalyvavo šauliai iš Vilniaus ir Šalčininkų. Druskininkų tremties ir rezistencijos muziejaus direktorius Gintautas Kazlauskas įteikė padėkas Druskininkų šaulių 3-iosios kuopos vadui Ramūnui Šerpatauskui, KASP 109-osios savanorių kuopos vadui kapitoniui Kęstučiui Valentai bei kitiems, padėjusiems organizuoti šį renginį. Tęsdami bendradarbiavimą su Druskininkų tremties ir rezistencijos muziejumi, 109 kuopos savanoriai ir 3 kuopos jaunieji šauliai atstatys viena iš partizanų bunkerį Druskininkų apylinkėse.

„Druskonio“ inf.

Eglė ŠALENGAITĖ

Folkloro kolektyvai neegzistuoja pavieniui, jie bendrauja. Mes, „Racilukai“, taip pat palaikome nemažai ryšių. Puikiai sutariame su Biržų „Saulės“ gimnazijos folkloro ansambliu „Saulala“. Mūsų draugystė užsimezgė prieš daugiau nei dvejus metus aktyvaus ansamblio Igno dėka. Pastaruoju metu mes kartais nuo karto susitikdavome įvairiuose šalies folkloro renginiuose. Pakviesti į svečius karštą gegužės 17 d. rytą patys išvažiavome Biržų link.

Vasariškas oras mus iš karto nuteikė labai smagiai. Visas autobusas skambėjo nuo dainų. Taip perkirtę beveik visą Lietuvą, po 5-ų valandų atsidūrėme Biržuose. Ant „Saulės“ gimnazijos laiptų mūsų jau laukė „Saulala“, pasitikusi daina ir suskubusi demonstruoti savo svetingumą. Visų pirma drauge važiovome susipažinti su nuostabiomis Biržų apylinkėmis. Apžiūrėjome garsiąsias karstines įgriuvas, iš jų ir įžymiąją Karvės olą. Šios didelės duobės gražiai dera su turtingos gamtos apylinkėmis. Tai matyti kiekviename žingsnyje: žolėjų buvo gausybė mažų sraigūčių, o vešlius medžius kaip milžiniškos uogos aplipę tuntai karkvabalių. Jų buvo visur, net ir prie Kirkilų karsinių ežerėlių. Čia žemė pynėsi su varlyčių apgyvendintais ežerėliais, taip gerokai praturtindama peiza-

Pralinksminom Biržus ir pasilinksminom patys

žą. Būtent toje vietoje ir prasidėjo linksmybės. Po apdainuotos anti-vegetariškos košės ir kitų biržietiškių vaišių ilgai ir audringai šokome, nepaisydami vietomis ne itin tvirtos paežerio žemės bei karkvabalių liūčių. Linksmybės nesibaigė net tada, kai visiškai sutemo. Jos toliau tęsėsi gimnazijos aktų salėje. Tiesa, palyginus su mūsų „Ryto“ gimnazijoje, ji buvo kiek mažoka, ir iš pradžių buvo šokia tokia šokėjų sangrūda, tačiau situaciją ištaisė karkvabaliai: po jų įsiveržimo į salę atsirado gerokai daugiau laisvos erdvės. Galėjome dar ilgai šokti, gaivindamiesi rūpestingosios „Saulalos“ iš anksto parūpintu nesibaigiančiu vandeniu. Įsismagino ir niekaip nesugebėjome baigti, tad šeiminkus namo išleidome tik apie vidurnaktį, o patys pernakvojome toje pačioje aktų salėje.

Kitą rytą veiksmai nesibaigė: pasistiprinę svetingųjų biržiečių savanoriškai mums iškeptais blynais, išvien su „Saulala“ patraukėme į įkautusį miestą – vyko gatvės muzikos diena. Po ilgų ir atkaklių paieškų

mums net pavyko rasti žolės plotelį, užklotą medžių pavėsio. Ten ir praleidome kitas tris valandas: aukštaičių tarmę keitė dzūkų ir pakaitom, kartu šokome, žaidėme bei dainavome. Ypač daug emocijų sukėlė „Saulalos“ žaidimas, kurio metu ėjome ratu, susikibę už rankyčių, kojyčių, ausyčių, nosyčių, kasyčių ir t.t. Per tas tris valandas įvyko daug smagių dalykų, atlikome daug kūrinių, o ir karkvabalių jau tebuvo tik vienas kitas...

Pralinksminome Biržus ir šauniai pasilinksminome patys, bet juk vien šito neužteko – jei jau esame kur nors, reikia atidžiai apžiūrėti tą vietą! Tai mes ir darėme – iš pradžių nupėdinome į Biržų pilį, kurioje buvo taip nuostabiai vėsu, kad net užmiršome karštį, apžiūrinėdami jos eksponatus. Iš ten grįžome į mokyklą, kur pradėjome nenoriai ruošti išvykti, nes Biržus ir Druskininkus vis dėlto skiria netrumpas atstumas. Niekaip nenorėjome palikti „Saulalos“, tad dar šiek tiek pasėdėjome kartu, išgėrėme arbatos. Galų gale palikome mokyklą,

bet dar ne Biržų apylinkes. Aplankėme Astravo dvarą, kurį didikai Radvilos kadaise pralošė Tiškevičiams. Perėjome tiltu, kuris jungia du Širvėnos ežero, esančio prie pat dvaro, krantus. Pastebėjome nemažai įvairių vandens paukščių. Kai kurie iš mus nekreipė dėmesio, o kai kurie dar ir kaip kreipė, vienas net šaukti ant mūsų pradėjo.

Net ir po šito mūsų galvose vis dar buvo likę vietos naujiems įspūdziams. Nukeliavome į Likėnus, prie garsiojo Smardonės šaltinio, apsupto labai gražios gamtos. Tą vietą mėgsta įvairūs gyvūnėliai, ypač karkvabaliai ir uodai. Pabraižiojome ten pat ištekančiame to paties vardo upelyje, kurio vanduo puikiai atgaivino pėdas. Juolab oras buvo be galo karštas, nors viešėjome Lietuvos šiaurėje. Deja, jau buvo pats laikas grįžti į pietus. Gausybė smagių įspūdžių nuteikė mus labai muzikaliai, tad nemažą kelio dalį iki Druskininkų dainavome niekad nepabostančias liaudies dainas. Nuotaika po dviejų tokių turiningų ir linksmybių dienų buvo puiki.

Svečiavomės pas gyvūnus

Loreta SADAUSKIENĖ,
„Druskininkų vilties“ pirmininkė

Gegužės 12 d. „Druskininkų vilties“ bendrijos nariai išsiruošė į Kauną. Šią kelionę jiems padovanojo geroji Snieguolė pernai, Naujametinio renginio metu.

Pilnutėlis autobusas, judėdamas Kauno link, pirmiausia užsuko į Lietuvos liaudies buities muziejų Rumšiškėse, kur visi „pabirome“ apžiū-

rinėti senovinių sodybų, tačiau ten viską apeiti tiesiog neįmanoma. Dailinamiesi įspūdziais, pasiekėme antrą savo kelionės tikslą - Kauno zoologijos sodą. Emocijos liejosi

per kraštus stebint grakščiąją žirafą, tigrą, beždžiones ir kitus gyvūnus, sulaukusius mūsų išskirtinio dėmesio, nors kai kurių iš jų išvaizda po žiemos nėra labai patraukli.

Zoologijos sode ne tik su gyvūnais bendravome, bet ir papramogavome. Šiek tiek išvarginti kaitrios saulės skubėjome į Tado Ivanausko zoologijos muziejų, kurio eksponatai – nuo mažiausio iki didžiausio – mus žvelgė tarsi būtų gyvi. Stebėjome, kiek daug gali būti drugelių rūšių, kokios didelės dramblio iltys, kokie riesti elnio ragai... Muziejuje kiekvienas norėjo išiamžinti prie jam mielo gyvūnėlio ar paukščiuo. Aplankę „Akropolį“ grįžome namo geros nuotaikos, kurią visos kelionės metu palaikė paslaugus ir linksmas „Druskininkų autobusų parko“ vairuotojas M.Šarūnas.

SPORTAS

Kaip „Druskonij“ informavo radijo stotis M-1, šiandien, gegužės 24 d., 12 val., prie Druskininkų turizmo ir verslo informacijos centro prasidės „Vyrų dienos“ renginys – futbolo varžybos surve, o 20.30 val. Pramogų aikštėje įvyks mineralinio vandens „Rasa“ masišiausio gėrimo rekordo fiksavimas aukštyn iškeliant 15 tūkstančių „Druskininkų Rasa“ specialiai šiai šventei pagamintų ir nemokamai išdalintų mineralinio vandens buteliukų, iš kurių vienu metu bus atsigerita. Kiekvienas buteliukas bus pažymėtas unikaliu numeriu, kurie bus naudojami loterijoje vertingiems

prizams laimėti. 5 laimingieji bus paskelbti ir apdovanoti įspūdingais prizais renginio metu, o kiti rekordo siekimo dalyviai, išsaugosiantys mineralinio vandens „Rasa“ buteliukus, loterijoje dalyvaus dar pusę metų ir galės laimėti daugiau nei 50 prizų – šventinius savaitgalius geriausiuose kurorto viešbučiuose, įsimintinus vakarus restorane-muzikiniame klube „Druskininkų Kolonada“, sveikatinimo ir grožio bei aktyvaus poilsio pramogų paslaugas. Idėją masišiausiam mineralinio vandens rekordui užfiksuoti pasiūlė aktyvi druskininkietė Aušra Česnulevičienė. Rekordas bus teikiamas Lietuvos rekordų asociacijai „Factum“.

MOKI-VEŽI
APDAILAI STATYBAI ŠILDYMUĮ SODUI

Beveik visoms prekėms **25%** nuolaida

Pasiūlymai galioja gegužės 25 - 26 d.

Baravykų g. 1, Druskininkai.
Tel. (8 313) 55 717.

*Prekių, dalyvaujančių akcijoje, sąrašą rasite www.mokivezi.lt
Nuolaida prekėms taikoma atsisakant kasoje grynaisiais arba banko kortele. Dėl išsamesnės informacijos pralome kreiptis į parduotuvės konsultantus. Akcija, išpardavimo bei užsakomoms prekėms nuolaida netaikoma.

RENGINIAI

Gegužės 29 d. 15 val. Viešojoje bibliotekoje LPS „Bočių“ žodžio meno klubo literatūrinė popietė „Etnokultūros gijos M.K.Čiurlionio ir M.Martinaičio kūryboje“. Dalyvauja menotyrininkas A.Nedzelskis. Popietės vedėjai A.Padegimaitė ir J.Subačius.

30 d. 15 val. Viešojoje bibliotekoje O.Zakarauskienės knygos „Žmonėse“ pristatymas.

Birželio 1 d. 15 val. „Grand SPA Lietuva“ salėje

Tarptautinei vaikų gyno dienai skirtas koncertas „Dainuojanti saulėgrąža“. Dalyvauja Vilniaus chorinio dainavimo mokyklos „Liepaitės“ 2-os klasės choras, Druskininkų M.K.Čiurlionio meno mokyklos jaunieji talentai.

1 d. 16 val. Pramogų aikštėje Tautinių šokių festivalis „Kadagnė“.

2 d. 13.30 val. Pramogų aikštėje

Šventė, skirta Tarmių ir Sveikatingumo metams bei Tėvo dienai paminėti. Koncertuos Kretingos, Alytaus, Simno ir Druskininkų „Bočių“ meno kolektyvai. Vaisinimės koše.

Kiekvieną sekmadienį 9 val. Druskininkų ir 10 val. Ratnyčios bažnyčiose Šv. Mišios už blaivystę, į kurias kviečia Vyskupo M.Valančiaus blaivystės sąjūdžio Druskininkų skyrius

Druskininkų kolonada Restoranas muzikinis klubas (V.Kudirkos g.22)

Gegužės 25 d. (šeštadienį) 21 val.

Česlovas Gabalis ir grupė „Pelenai“. Bilieto kaina 35 Lt, renginio dieną 40 Lt. Nemokamas įėjimas – vaikams iki 12 m. 50 proc. nuolaida asmenims nuo 13 m. iki 18 m.

Gegužės 26 d. (sekmadienį) 16 val.

Arfa groja Alisa Klion. Įėjimas nemokamas.

Gegužės 27 d. (pirmdienį) nuo 19 val. Protų karai Druskininkuose.

Birželio 8 d. (šeštadienį) 21 val.

Muzikinis projektas „Tribute to Celine Dion“ su Indre Anankaite. Bilieto kaina 20 Lt, renginio dieną 25 Lt, lauko terasoje – 15 Lt. Nemokamas įėjimas – vaikams iki 12 m. 50 proc. nuolaida asmenims nuo 13 m. iki 18 m.

PARODOS

Viešojoje bibliotekoje Paroda iš Druskininkų miesto muziejaus rinkinių „Senieji Druskininkai“.

Viešbučio „Pušynas“ fojė (Taikos g. 6)

Adolfo Klastaičio akvarelių paroda „Pavasario ženklai“.

Mažoji galerija Stasio Aukštuolio kūrybos paroda „Piešiniai iš stalčiaus“.

M. K. Čiurlionio memorialinis muziejus Paroda „Sesuo rūpintojėlė“ iš ciklo „M.K.Čiurlionis ir Druskininkai“.

„Ant Merkio skardžio“

Izabelė ŪSIENĖ

„Atgimimo“ mokyklos „Bičiulių“ klubas gegužės mėnesį tradiciškai užbaigia „mokslo metus“ – organizuojamas paskutinis renginys, ir išeinama į gamtą: – į sodus, į miškus, į tėviškes ar pasižmonėti pas vaikus. Šįsyk sumanyta išvyka į Kasčiūnų kaimą. Kelionės rėmėjas – verslininkas Romas Staskevičius. Ačiū jam.

Jeigu kas nebuvote Kasčiūnų kaime, bandykite pasitelkti vaizduotę ir matykite aukštą Merkio skardį, apaugusį medžiais ir krūmais. Vienkiemį trobelės, dar nuo senų laikų statytos ir europinių remontų nemačiusios, atrodo tartum kregždės, čia gūžtoms vietele pasirinkusios. Erdviai čia išsiklėsčiusi ir Juozo Jakavonio sodyba: troba, pirkaitė, pirtelė, tvenkinys, irgi ant to paties skardžio užsilipęs – vienintele savo akimi į gyvenimą bežiūris. Senos obelys šį vėlyvą pavasarį taip suskato žydėti, kad negali nuo jų akių atitraukti.

Štai mūsų pasitikti iš trobos išeinama ir sodybos šeimininkai – Zosė ir Juozas Jakavoniai. Abu tiesūs, orūs, pasiruošę „išguldyti“ savo kaimo, šeimos ir dalelę visos Lietuvos istorijos. Istorijos, kurioje užrašyti dramatiški jaunų žmonių – partizanų likimai.

Susėdame ant suolo prie žemėnės. Atgyja istorija, paskutinio gyvo partizano Dzūkijos regione lūpomis perteikta. Klausome, stebimės, liečiame žvilgsniu žemėnės sienas, iš Juozo pasakojimo nesunkiai išivaizduojam šį garbaus amžiaus žmogų – kadaise dvidešimtmetį jaunuolį, prisikandintą ginti tėvynę čia, prie šitos žemėnės. Gimė J.Jakavonis daugia vaikėje Karolinos ir Juliaus šeimoje, Dzūkijos kaime Kasčiūnuose. Jo tėvai – senbuviai, ir šis žemės lopinėlis jiems buvo brangus kaip žmogaus gyvenimo vienintelė erdvė. Joje gimė, namus statė, medžius sodino, vaikus augino ir niekam jos atiduoti nenorėjo. Kai jo sūnus Juozas atsidūrė partizanų gretose, tėvas tokį sūnaus apsisprendimą gerbė ir rėmė. Jakavonių sodybos bunkeryje – vadavietėje buvo leidžiamas pogrindinis partizanų laikraštis „Laisvės varpas“. J.Jakavonis buvo partizanų vadų A. Ramanausko ir J. Vitkaus – Kazimieraičio ryšininkas. Tolesnis

šių žmonių kelias buvo įprastas: Kolymos kasyklos, tremtis Tanzibiejaus gyvenvietėje Krasnojarsko krašte. Sunkūs metai tremtyje ir dar skaudesnis sugrįžimas į Lietuvą, kurioje teko ieškoti prieglobsčio. Pagaliau gerų žmonių dėka įsitvirtino Merkinės miškų ūkyje, kuriame dirbo iki pensijos. Jo namus aplankė Sąjūdžio veikėjai, buvę laisvės kovotojai, užsienio svečiai moksleiviai iš įvairių respublikos mokyklų. J.Jakavonis pelnytai apdovanotas Vyčio kryžiaus ordinu.

Einame į trobą – dabar jau kaip muziejų, apžiūrime nuotraukas, senus relikvinius daiktus, nuotraukas, klausome Juozo ir Zosės komentarus. Vartome J.Jakavonio knygą „Šalia mirties“. Išgyjame – parsivešime kelionės įprasminimą ir peno pamąstymams apie mūsų dienų gyvenimą ir jo prioritetus.

Pagaliau užsukame į pirkaitę – čia moterys tuoj padengia stalą atsivežtomis lauktuvėmis. Dar padainuojame keletą dainų, nepavargstančios mūsų vadovės Ritos Mikalčienės pamokytos. Laikas įgauna kitą tėkmės ritmą – nagi jau reikia skubėti į Merkinės piramidę – ne visos ten buvusios. Gražiai atsisveikiname, kaip nuoširdiems dzūkams įprasta. Sudainuojame ilgiausių metų, pasiglaustome apie žydinčias obelis, užfiksuojame akimirkas ir vorele traukiame autobuso link.

Dar vaikstome tarp senų, savo žydėjimu gražių obelių. Nusiskiname ir suvalgome po 7 ar 10 pienių – puikus maisto papildas, nieko nekainuojantis. Dabar ir jų pats žydėjimas.

Miško keliu traukiame į Merkinės piramidę. Čia labai tinkama vieta medituoti – suklostyti patirtus įspūdžius, pamąstyti, pajusti ryšį su visata – Dievo kūrinija, paklausyti muzikos, atsigerti gyvybės vandens ir savaip įvertinti Dzūkijos gamtos ir žmogaus ryšį.

Kantrus ir mandagus vairuotojas neragina, bet vadovė Rita liūdnei skuba priminti - vakarop eisime palydėti į amžinąją poilsio vietą mokytojos Vidos Zubrickienės. Kartu pabūsim „Okonoje“. Šviesos, meilės, pasiaukojimo ir gerumo Vidos gyvenimo kelias baigėsi per anksti. Juodoji viešnia nesidera, nesitaria – ateina ir išsiveda žmogų. Bet neatima – lieka prisiminimai, būtos akimirkos, kuriuos jau ne šios žemės takais vaikšto. Bet tikros – kaip tikra ir nepakartojama kiekvieno žmogaus būtis, kurią įprasmina likusieji. Žvelgėme į V.Zubrickienę – tokią miela, savą ir artimą, tik jau kitokią – kitos kelionės keleivę. Amžina jai ramybė.

„Noriu jaustis Drusk“

sako Irena Kaklienė, visiems žinoma grožio salono „Irena“ savininkė, aktyvi visuomenininkė, puiki savo profesijos meistrė, rūpestinga dviejų sūnų motina ir šiaip šauni moteris. Gegužės mėnesį minėdama apvalų savo jubiliejų, Irena prisipažįsta, jog kol kas dar nesijaučia save iki galo atradusi. „Mano gyvenimas – tai nesusoktas tango“, - kvatoja jaunatviška moteris.

Rasa LIEPAITĖ

Čia mano šaknys, čia protėvių kapai

- Teko patirti, jog ne vienas druskininkietis pasijuto neįtikėtina, nuolat girdėdamas vietinės valdžios, o ypač aukščiausio jos asmens, prikišamai kartojamą posakį: „mano Druskininkai“. Žmones tai žeidžia. „Druskininkai – ne kiemo nors vieno, o mūsų visų“, - sako jie. Irena, o kaip atrodo tau?

- Druskininkuose gimiau ir užaugau, čia gimė ir užaugo mano senelis ir tėvas, čia užaugo mano vaikai. Senelio namas stovėjo Mizarų gatvėje, toje vietoje, kur dabar yra koplytėlė. Ten prabėgo mano vaikystė iki trečios klasės. Beje, gimiau senojoje miesto ligoninėje, pastate Šv.Jokūbo gatvėje, kur dabar yra „Best Western“ viešbutis. Todėl visada labai bijojau, kad Druskininkai neviršytų dar vienu Las Vegasu, ir džiaugiuosi tais nors keletu išlikusių senovinių pastatų. Čia yra mano šaknys, ir esu patenkinta, jog bent vienas iš mano sūnų liko gyventi Druskininkuose. Jis buvo priimtas ir turėjo galimybę mokytis užsienio universitetuose, bet pasirinko Lietuvą. Kalbu apie Karolį, kuris visada norėjo, jog vietinis jaunimas liktų Druskininkuose, galėtų čia sėkmingai gyventi ir dirbti, kurti savo verslus ir nelaukti darbo biržos pasiūlymų. Vyresnysis sūnus Vytautas baigė Vilniaus universitetą ir pagal specialybę darbuojasi sostinėje.

- Irena, tu nuo jaunystės buvai linkusi prie menų, ar tai lėmė ir profesijos pasirinkimą?

- Mokiausi tuometinėje 2-ojoje vidurinėje mokykloje. Kartu baigiau ir Druskininkų dailės mokyklos pirmąją laidą. Mano diplominio darbo vadovas buvo dabar garsus mokytojas ekspertas, o tada – jaunas pedagogas Andrius Mosiejus. Tas darbas buvo kompozicija – plakatas olimpiniais motyvais. Apšigyniau jį pirmoji mokykloje – gavau gerą pažymį.

Beje, dar besimokydama vidurinėje, sąsiuvinį parašėse piešdavau šukuosenas. Garbanėlių pašišymas mane ramino ir teikė malonumą. Tikslųjų mokslų nemėgau, tad profesijos pasirinkimas tapo aiškesnis. Į kirpėjos darbą aš visada žiūrėjau kaip į meną, o ne amatą.

Irena su vyru Arvydu, minintys 25-ąsias vedybų metines

Televizijos reklamos filmavimo metu

Norint gerai parinkti žmogui šukuoseną, reikia žiūrėti ne tik į jo veidą, bet ir perprasti charakterį, stebėti figūrą, stilių. Kai ateina klientas ir sako – noriu pasikeisti, o paskui visiškai pasitikti manimi, tada dirbdama, patiriu tikrą malonumą. Į šukuoseną aš žiūriu kaip į skulptūrą – pirmiausia visuma, o paskui detalės.

Pirmasis privatus salonas mieste

- Įgijai trokštamą profesiją, sėkmingą darbo patirtį, o kaip visa tai tapo verslu?

- Dar besimokydama Vilniaus kirpėjų mokykloje, jau puoselėjau svajonę apie savo mažytį privatų grožio saloną. Tačiau buvo sovietmetis, apie jokių privačius verslus negalėjo būti nei kalbos. Teko padirbėti buitiniame kombinate, „kolchoze“, kaip dabar vadina. O 1991-ųjų balandžio 5-ąją atidariau pirmą mieste privačią kirpyklą. Radau patalpą, kreipiausi į tuometinę miesto valdžią leidimo – jie nesuprato:

kas čia per privati kirpykla? Su kuo tai valgoma? Bet savivaldybėje juristu tais laikais dirbo Jonas Amšiejus, kuris jiems pasakė: „Brangieji, po 10 metų ant kiekvieno kampo bus po privačią kirpyklą, siuvelyklą ir kavinę!“ Leidimą tada gavau. Dėl to advokatą J.Amšiejų iki šiol miniu geru žodžiu, kaip mano kirpyklos krikštątevis.

- Ir kokia buvo tokios neįprastos tais laikais veiklos pradžia?

- Pradžioje žmonės užėdavo pasižiūrėti, kas čia per dalykas. Kai pamatydavo, kad kainos tokios pačios, kaip ir valdiškoje kirpykloje, juos nusto davo gąsdinti žodis „privatus“. Klientų ratas ėmė gausėti. Salone M.K.Čiurlionio gatvėje esančiame devyniaaukštyje dirbau daugiau kaip 10 metų, kol mane išgrūdo.

- Kaip suprasti - išgrūdo?

- Nežinau, ar prisimeni tą incidentą, kai savivaldybės taryba priėmė nutarimą, kad būtų ūkis turi tikrinti gyventojų vandens skaitiklius, o žmonėms reikia už tai susimokėti. Tai prieš-

„Ininkuose kaip tikruose namuose“, -

Jaunėlis Karolis lydi mamą į šventes ir renginius

Darni šeima prieš keliolika metų - Vytautas, Irena, Arvydas ir Karolis

Pirmoji Druskininkų dailės mokyklos laida. Irena stovi viduryje (languotu paltu)

... vestuvių dienos prisiminimas

taravo Vyriausybės nutarimui - skaitiklių patikra turėjo būti paties vandens tiekėjo reikalas. Mano vyras Arvydas pastebėjo šią klaidą vietinės valdžios sprendime, ją įrodė, ir gyventojams buvo gražinti neteisėtai surinkti pinigai.

Tačiau atsirūgo man. Po ilgu bylinėjimusi mano kirpyklai teko palikti tas patalpas. Tai buvo pirmas mūsų šeimos susidūrimas su valdžia, patyrėm karčias jo pasekmes. Gal dėl to žmonės ir bijo ką nors sakyti garsiai? Neslėpsiu, tada skaudžiai išgyvenau. Bet dabar žinau, kad tada man buvo padaryta didelė paslauga, už kurią iki šiol esu labai dėkinga. Tikiu posakiu: „Jeigu Dievas uždaro duris, atidaro langą“. Jau po metų duris atvėrė mano grožio centras „Irena“. Net pirmaisiais jo veiklos metais pas mane atvykdavo garsūs kirpėjai, vykdavo seminarai, sukviisdavau grožio specialistes iš kitų miestų, supažindindavau su naujom tendencijom, suburdavau vietines koleges, ir viskas vykdavo nemokamai. Pati aktyviai dalyvavau renginiuose – rengiau šukuosenų šou, rėmiau festivalį „Muzika be sienų“. Labai įdomų projektą esa-

me surengę su muzikais ir dailininkais apie M.K.Čiurlionio laikmečio muziką, drabužius ir šukuosenas. Seniai svajojau rengti parodas. Pamačiusi, kad mano salono sienos tinka eksponuoti menininkų darbus, prieš porą metų surengiau savo kurso draugo iš Dailės mokyklos Gerardo Šatūno parodą. Dabar vyksta Laimos Mazurevičienės darbų paroda.

- Gal turi sektiną pavyzdį – moters verslininkės idealą?

- Taip, tai – Birutė Malinauskienė. Paperka ir žavi jos darbštumas, tolerancija, kantrybė, jaunatviškumas. Ji man visada buvo ir bus ideali verslininkė.

Išbandžiau įvairių veiklą

- Bet, kiek žinau, tavo gyvenimas neapsiriboja vien profesija ir menais...

- Paauglystėje, kaip, ko gero, ir daugelis mergaičių, svajojau tapti kino aktore ir rinkau artistų nuotraukas. Ir štai prieš penkerius metus visai netyčia man pasiūlė nufilmuoti televizijos reklamoje. Pradžioje į tai pažiūrėjau skeptiškai. Paskui pažvelgiau kaip į

nuotyki ir mažą dalelytę vaikystės svajonės išsipildymo. Sutikau. Reklamavau tokį virtuvės prietaisą – konvecinę krosnelę. Siužetą transliavo per televiziją. Žmonės sustabdydavo mane gatvėje ir klausdavo: „Irena, ar iš tikrųjų ta krosnelė tokia gera?“. Atsakydavau, kad nemeluojau net už pinigus. Ir šiaip žmonėse labiausiai netoleruoju melo – ypač, jei aš matau, kad juoda, o man tvirtina, kad balta. Nekenčiu atviro, išūlaus, tiesmuko melo. Labiausiai vertinu paprastumą.

Man nėra svetima ir labdaringa veikla - padėjau surinkti lėšų vaiko ausytės operacijai. Tiesiog radau lapelį su pagalbos prašymu, susitikau ir, pamačiusi tą šeimą, supratau, jog tiems žmonėms turiu pagelbėti. Pavyko surinkti nemažą sumą pinigų. Operacijai pavykus, vaikas gali girdėti.

Išbandžiau save ne tik aktorės amplua ir labdaringoje veikloje - teko būti pedagoge, profesijos mokytoja. Paruošiau ir išleidau dvi grupes kirpėjų. Galų gale pusmetį vadovavau viešbučiui. Tačiau, man regis, iki galo savęs dar taip ir neatradau.

- O kaip tavo gyvenime atsirado politika?

- Jau daugiau kaip 20 metų kartu su vyru Arvydu esu politikoje. Priklausau, tiesa, dabar nepopuliariai Liberalų ir centro sąjungai. Labai negerbiu politinių perbėgėlių. Manau, kad partijos, priimančios perbėgėlius į savo gretas, irgi elgiasi nelabai garbingai. Kiekvienoje partijoje matau asmenybių. Moters politikės autoritetas man yra Kristina Miškinienė. Mane žavi jos šiltumas, politinė kultūra, diplomatija. Mano sūnui Karoliui tapus savivaldybės tarybos nariu, sulaukiau K.Miškinienės skambučio – nuoširdaus sveikinimo kaip mamos mamai.

- Pačiai niekada nekilo noras balotiruotis rinkimuose?

- Ne kartą siūlė. Bet aš politikoje atlieku daugiau techninį, organizacinį darbą. Tikiu, kad šioje srityje yra daug protingesnių už mane. Tikram politikui reikia atitinkamų žinių. Gana, kad du mano šeimos vyrai yra politikai. Štai dar 2004-aisiais Prezidentas Valdas Adamkus pasirašė padėką Druskininkų Senamiesčio vidurinės mokyklos moksleiviui Karo-

liui už pagalbą per prezidento rinkimų kampaniją. Tada jam buvo 15 metų.

- Iš kur, tavo nuomone, toks ankstyvas sūnaus pilietiškumo jausmas?

- Iš šeimos. Mums niekada nebuvo tas pats, kas vyksta aplinkui. Mūsų šeimai niekas nieko nepadėjo ant lėkštutės - viską, ką turim, sukūrėm patys. Kurti pilietinę visuomenę reikia pradėti nuo savęs. To mokėm ir savo vaikus.

- Tavo sūnus Karolis, savivaldybės tarybos narys, aktyviai dalyvauja opozicijos veikloje. Jis nebijo maištauti prieš autoritetus, nesibaimina ir nukentėti. Kaip mama jaučiasi, stebėdama tokią sūnaus veiklą?

- Karolis tomis temomis su manimi nekalba ir nediskutuoja, nes nori, kad aš ramiai gyvenčiau. Visą sužinau tik iš spaudos ir pašalinių žmonių. Seniai žinau, kad Karolis elgiasi teisingai, nes pažįstu savo vaiką. Kai žmonės tyliai prie mane prieina ir prašo perduoti Karoliui jų palaikymą, man malonu. Tikrai tikiu, kad laikui bėgant viskas mūsų mieste atsistos į savo vietas ir tiesa išaiškės, nes žmonės jau pradeda mąstyti kitaip. Tik labai gaila sąžiningai dirbančių pareigūnų, kurie tiesiog nukentėjo dėl druskininkiečiams žinomų priežasčių.

Išmokau pasirinkti

- Su vyru Arvydu kartu pragyvenote 26-erius metus, kaip ir kiekviena pora, matėte ir šilto, ir šalto. Kaip susipažinote?

- Susitikome Druskininkuose. Arvydas – palangiškis, atvyko į Druskininkus, gavęs paskyrimą dirbti. Susipažinome per draugės vestuves. Susituokėm Šilutės bažnyčioje, o po mėnesio susirašėm Druskininkuose. Išėina, kad du kartus ištekėjau už to paties vyro...

- Kaip jūsų šeima dabar jaučiasi Druskininkuose?

- Sunku man atsakyti į šį klausimą. Šiame mieste padaryta labai daug gerų darbų. Tačiau manau, jog kiekvienas žmogus net ir čia turi teisę laisvai reikšti savo nuomonę. Ir labai norisi jaustis Druskininkuose kaip savo namuose. Gerbiu dražius žmones. O neverti pagarbos tie, kurie žiūri ir laukia: tegul kalba jis, jei pasiseks – prisijungsiu, jei ne – perbėgsiu į kitą gatvės pusę. Būtent tai mums trukdo kurti laisvą bendruomenę. Tik laisvi būdami, mes gyvensim mūsų, o ne kažkieno „mano“ mieste.

- Pasitinki apvalų jubiliejų, pragyvenai pusę amžiaus. Kokios išminties įgavai per tą laiką?

- Išmokau pasirinkti draugus. Supratau, kad ne su kiekvienu gali eiti į karą.

- Leisiu sau užduoti klausimą kitu kampu. Kaip tau pavyksta išsaugoti tokią gražią išvaizdą? Turi ypatingą paslaptį? Ir ko linki sau gimtadienio proga?

- Dėl išvaizdos, tai palikim mažą intriga. Galiu išduoti tik tiek, kad labai mėgstu ledus ir valgau jų daug. O gimtadienio proga linkiu sau gauti didžiausią puokštę alyvų. Man tai primena vaikystę, kai prabudusi gimimo dienos rytą rasdavau tėčio atneštą didelę alyvų puokštę.

„Atgimimo“ mokyklos viltys

Filmuotą reportažą žiūrėkite internete www.druskonis.lt

D. Viščinio premijos laureatės - mokytoja Gitana Stukienė (kairėje) ir 8b klasės mokinė Onytė Ambrozaite

Gegužės 16-ąją „Atgimimo“ mokykloje vyko tradicinė geriausių mokinių pagerbimo šventė „Mokyklos viltis 2013“, kurios metu apdovanotas visas būrys moksleivių – 44 nominantai, į kuriuos mokykla deda pačias didžiausias viltis.

Mokyklų olimpiadų 2-3 vietų laimėtojai

Šauniasi pradinėjų klasių moksleiviai

Mokyklos tarybos premija įteikta 8b klasės mokiniui Gyčiui Grigoniui (dešinėje)

Mokyklos direktorė D. Časiene apdovanoja trečioką Nikitą Kisialeuski

Labai gerai besimokantys 6-7 klasių mokiniai

Puikiai - dešimtukais besimokančios mokinės

Mokyklų olimpiadų 1-ų vietų laimėtojai

Labai gerai besimokantys penktokai

I sceną pirmieji buvo pakviesti šauniasiai pradinėjų klasių mokiniai: Nikita Kisialeuski (3b), Aldas Uzdila (4c) ir Lėja Viktorija Voronovaitė (4b). Netrukus buvo paskelbtos puikiai – vien dešimtukais - besimokančių moksleivių pavardės: Aistė Dagytė (5b), Giedrė Zdanavičiūtė (5b) ir Ona Ambrozaite (8b). Šios mokinės ne tik puikiai mokosi, bet ir sėkmingai dalyvauja įvairiuose projektuose, olimpiadose, konkursuose.

Mokyklos vilties paukščiai buvo įteikti ir respublikinių bei savivaldybės mokyklų olimpiadų, konkursų 1-ųjų vietų laimėtojams: juos gavo Kamilė Pašukytė (7a), Dovydas Kalėda (7c), Gytis Grigonis

(8b), Mykolas Suchanekas (7a), Rokas Rutkauskas (5b), Giedrė Mačiokaitė (8d). Į sceną kilo ir būrys „Atgimimo“ auklėtinių - savivaldybės mokyklų olimpiadų bei konkursų 2-3 vietų laimėtojai: Evija Buraitė (5a), Gertrūda Kaubrytė (5b), Edvinas Savulionis (6a), Nerijus Pugačiauskas (6c), Ugnė Streikutė (7c), Agota Gintutytė (8b), Gabija Raškauskaitė (8d), Ieva Kalantaitė (8b), Remigijus Krukonis (8b), Arminas Žagunis (6a), Gytė Dainauskaitė (6b), Jolita Stankevičiūtė (8d), Viktorija Pravednaja (5a), Dominyka Urbanavičiūtė (7a), Daina Javarauskaitė (6b), Karolina Sabaliūtė (8b).

Šventėje buvo pagerbti ir labai gerai besimokantys 5-ų klasių mokiniai: Evita Cololo (5b), Anesa

Mesnikovič (5b), Alicija Andrijejeva (5c), Laura Gintalaitė (5c), Erika Kostkevičiūtė (5c), Matas Valickas (5b), Rusnė Kuliešiūtė (5a), taip pat labai gerai besimokantys 6-7 klasių mokiniai: Urtė Dudzinskaitė (6a), Agnė Miciulevičiūtė (6c), Erikas Mitkus (7c), Indrė Suraučiūtė (7a), Vilija Mardasevičiūtė (7c), Vaiva Vasiljevaitė (6c), Morta Žūkaitė (6c).

Padėkos raštais už gerą mokymąsi, aktyvią popamokinę veiklą, kūrybiškumą ir iniciatyvumą, už siekimą užsibrėžto tikslo įvertintas Mantas Misevičius (9b) bei Svajūnas Praslauskas (8b).

Seimo narės Kristinos Miškinienės apdovanojimą gavo Nikita Kisialeuski (3b) ir Dovydas Kalėda (7c). Mokyklos tarybos premija iš-

kilmingai apdovanotas Gytis Grigonis (8b).

Renginio kulminacija šimtetėje „Mokyklos vilties“ šventėje tapo „Atgimimo“ Oskaru vadinamos D. Viščinio premijos įteikimas. Domininko Viščinio, Druskininkų miesto pirmosios lietuviškos mokyklos – progimnazijos įkūrėjo ir direktoriaus, vardo premija nuo 1998-ųjų iki šiol buvo teikiama geriausiai besimokančiam pavyzdingo elgesio abiturientui bei kūrybingiausiajam metų mokytojui (nuo 2000-ųjų), nugalėtojus apdovanojant mokyklos baigimo šventėje. „Atgimimo“ vidurinei pernai tapus pagrindine mokykla, „Atgimimo“ Oskaru vadinama premija šimtet pirmąkart įteikta dešimtukais besimokančiais, aktyviai visuomeni-

nėje veikloje dalyvaujančiais aštuntokei Onytei Ambrozaitei. D. Viščinio premija iškilmingoje ceremonijoje apdovanojama anglų kalbos vyr. mokytoja Gitana Stukienė.

„Ši premija mane ne tik džiugina, bet ir įpareigoja. Esu dėkinga visiems mokytojams, iškiepijuosiems poreikį žinioms, sudominusiems mokslu“, - mokyklos bendruomenei dėkojo O. Ambrozaite.

„Ačiū mano mokiniams, nes be jų nelaikytčiau rankose šio apdovanojimo. Ačiū kolegoms mokytojams, kurie skatino mane kurti. Ir ačiū mokyklos direktorei, kuri man suteikė laisvės kūrybai“, - kalbėjo D. Viščinio premijos laureatė, mokytoja G. Stukienė.

„Druskonio“ inf.